

Column

Betrokken burgers

De overheid wil burgers graag bij het beleid betrekken. Dit is een mededeling die zo weinig nieuwswaarde bevat, dat je misschien al direct bent afgehaakt en deze volgende zinnen niet eens meer leest. Misschien had ik moeten beginnen met: ambtenaren willen burgers graag bij het beleid betrekken. Dan hadden sommige lezers misschien opstandig gedacht: nou, dat wil ik eigenlijk helemaal niet. Alsjeblieft niet. Niet weer die zurende mensen waar ik wat mee moet.

Waarom de overheid burgers bij het beleid wil betrekken, is minder duidelijk. De officiële argumentatie is meestal iets in de politiek-correcte trant van: daar wordt het beleid alleen maar beter van, of: burgers moeten zelf kunnen moebeslissen over zaken die hen rechtstreeks aangaan. Een iets cynischer redenering, en daarmee misschien waarachtiger is: dan heb je als overheid meer kans dat de betrokkenen meewerken aan de uitvoering van dat beleid.

Ik vind het allemaal heel prachtig, wie kan er tegen zijn om burgers bij het beleid te betrekken? Hoewel, wacht even, dat is niet waar, ik weet wel wie er tegen is: de burger zelf. Die zit er vaak in het geheel niet op te wachten om te worden betrokken. Hij houdt zich schuil in zijn huis en tuin, en weigert om eruit te komen voor een leuke informatiebijeenkomst over de nieuwe inrichting van de wijkplantsoen. Hij denkt: ik heb wel wat anders te doen, ik moet al zoveel, en hoopvol denkt hij dat de buurman misschien wel namens hem insprekt (maar de buurman dacht natuurlijk hetzelfde).

Voor de verantwoordelijke ambtenaren is dat natuurlijk teleurstellend. Doen ze zo hun best om de burgers te betrekken, laten die het massaal afweten. Verontwaardiging is er vaak als diezelfde burgers in groten getale over de gemeente komen klagan, of naar de publieke tribune komen om zich al joelend te verzetten tegen de spreekwoordelijke weg door de achtertuin of het asielzoekerscentrum in de straat. 'Ja, nu komen ze wel', wordt er dan geschamperd. Ik moet dan altijd een beetje lachen en denk: de moderne burger laat zich niet betrekken, hij betreft zichzelf als hij het nodig vindt. Er zit niets anders op: daar moet je als moderne ambtenaar mee leren omgaan.

Klaartje Peters (40) is zelfstandig onderzoeker en publicist

